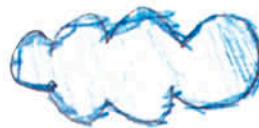

Євгеній Кукленко

(10 р., Остап'євська ЗОШ I-III ступенів, с. Остап'є, Великобагачанський р-н, Полтавська обл.)

Я – юний громадянин своєї держави

Я – юний громадянин своєї держави, я – громадянин України. Звуть мене Євгеній Кукленко. Мені 10 років. Живу я в дуже гарному селі Остап'є, яке розташоване на березі річки Псел. Воно має славу історію, бо було колись козацьким містечком. Я дуже люблю свій полтавський край, бо тут живуть мої люблячі батьки, моя рідня, мої друзі. Тут мальовнича природа. Тут хороші, привітні, працелюбні люди. Тут мені приємно і затишно на душі.

Я відмінно навчаюся, займаюся спортом, загартовуюся, люблю футбол, мені до вподоби майструвати будинки та старовинні замки із конструктора «Лего». Влітку люблю плавати у Пслі та їздити на велосипеді.

Я вирішив висловити свої думки на дорослі теми про те, що бачив, чув, відчував у часи, названі Революцією Гідності.

Моя мама ставила мені запитання, а я намагався чесно відповідати на них, відповіді записував на аркуші.

Коли відбувалися події в Києві на Майдані, я не був байдужим. Разом із мамою і татом дивився новини. Не знаю чому, але інколи мені навіть було страшно. Особливо, коли стали помирати люди. Почуття, які я переживав – це страх, а також злість і гнів до влади Януковича, до беркутівців. А ще сум, співчуття до людей, які не боялися морозів, не боялися беркутівців. Я наповнювався любов'ю до моєї України.

Майдан – це коли люди виходять і відстоюють свої права за волю України, щоб діти жили у вільній державі. Люди виступали проти влади Януковича, бо ця влада була злою до України, до її людей. Одній людині змінити щось дуже важко, а коли з'їжджається велика кількість людей, то тоді люди стають великою силою, яку важко знищити. Кожен, хто їхав на Київський Майдан, казав: «Якщо не я, то хто?». І багато українців зібралось. І ми перемогли.

Мені було дуже страшно, коли моя мама їхала на київський Майдан у кінці грудня 2013 року. Я боявся, що її можуть ударити беркутівці. Я хотів їхати разом зі своєю мамою, щоб захистити її. Мама мене не взяла з собою до Києва, але пообіцяла, що з нею все буде добре. Я дуже зрадив, коли моя мама повернулася додому жива і здорова.

Небесна Сотня – це люди, які загинули за волю України. Мені було дуже шкода тих людей, які гинули на Майдані. Мені теж хотілося плакати, коли плакала мама, дивлячись телевізійні новини. Ми повинні пам'ятати Героїв Небесної Сотні, бо вони віддали своє життя заради вільної України без злої влади Януковича. У нашій школі ми вшановували пам'ять Героїв Небесної сотні хвилиною мовчання, слухали пісні, присвячені цим подіям, читали вірші.

Патріот – це людина, яка любить свою державу і захищає її. Я б хотів бути патріотом України, бо я – юний козак, курінний отаман куреня «Чайка» Козацької республіки Остап'євської загальноосвітньої школи I-III ступенів, а всі справжні козаки – патріоти України. Мої мама і тато – патріоти нашої держави, вони не байдужі до долі України.

Волонтери – це ті люди, які безкоштовно допомагають іншим людям. Вони збирають гроші, привозять необхідні речі, одяг, їжу. Волонтери небайдужі, добрі, щедрі та благословенні люди. В Україні дуже багато таких людей. Я і мої однокласники малювали малюнки, писали листи. Ми передавали їх волонтерам для захисників нашої держави.

Бути справжніми українцями – це значить любити свою рідну землю, вивчати славу історію своєї держави, поважати її героїв, вивчати і гарно знати рідну українську мову, бути добрими та щирими до людей. А ще потрібно бути сильними, міцними, витривалими, щоб захищати свою землю від ворогів, як це робили колись козаки. І потрібно бути дуже розумними та освіченими, щоб приймати правильні рішення, щоб добре керувати державою. У нашій державі багато справжніх українців.

Слава Україні! – це заклик до патріотизму, до вивчення славної історії нашої держави. Це моє вітання із друзями, із вчителями, із односельцями. Українці повинні так вітатися. У нашій школі ми давно так віталися, ще до подій на Майдані. Це українське гасло, яке усіх нас об'єднувало.

Під час виступів людей на Майдані у Києві постійно виконували гімн України. Гімн України – це державна пісня, її піднесено співають усі, хто любить Україну. Ця пісня усіх нас об'єднує, нею ми розпочинаємо свої добрі справи. Свої козацькі кола (зібрання юних козаків) ми завжди розпочинаємо виконанням державного гімну України. Я знаю слова цієї урочистої пісні і завжди співаю їх разом із усіма.

Нині відбувається неоголошена війна Росії проти України. Росія воює дуже страшною зброєю, щоб територію моєї держави приєднати до Росії, щоб повернути СРСР (була колись давно така держава, де всі слухалися Москву). Росія не хоче, щоб Україна була вільною, щоб вступила до Європи, хоче, щоб Україна купляла російський газ за ціною Росії, дуже високою. Росія діє як ворог, дуже несправедливо та підступно. А Україна воює за свою волю, за те, щоб бути європейською державою. Ми воюємо на своїй землі, а чужої нам не треба.

Я усім серцем підтримую Україну, підтримую українських воїнів у зоні АТО: малюю їм малюнки, пишу їм листи. Я усіх закликаю любити свій рідний український край, захищати його і зброєю, і словом, щоб перемогти брехню проти України.

Я хочу бачити Україну вільною, красивою, квітучою, багатою, сильною європейською державою з сучасними технологіями. Для цього мені і моїм одноліткам потрібно гарно вчитися у школі, робити добрі справи, займатися спортом, не смітити, берегти природу. А ще ми повинні дуже-дуже любити і завжди захищати Україну, бо ми її громадяни. Сьогодні ми ще діти, а незабаром ми виростемо і будемо, як нинішні дорослі, будувати свою країну – вільну і незалежну Україну.

Слава Україні! Героям слава!!!